

[Hanne Reintoft.]

gjort sig til talsmand for en rationalisering af statsadministrationen, og den har også gennemført den nok så hårdhændet på steder, hvor det har voldt betydelig mere skade, f. eks. ved indskrænkning af personalenormering i den sociale sektor.

Når en kommune har trukket skat af en social ydelse, skal pengene sendes til kildeskattedirektoratet. Herfra returneres kommuneskatten til kommunen, der netop med diverse bilagsudstedelser og bogføring har afsendt den. Så beholder man de andre penge. Men hertil kommer en række sociale ydelser og refusionsberettigede ting, så kommunen faktisk kun har lagt pengene ud for staten, og staten altså så skal returnere kommunerne beløbet igen. Det er faktisk ved at udvikle sig til det, man med et uheldigt udtryk kalder Ebberød Bank. Det koster os store summer. Finansministeren ved som jeg, at en række fremtrædende kommunalfolk har anslået det til 12 mill. kr. om året. I Storodense regner man med, at det koster 5.000 kr. om måneden og bare i januar gav 500 ekstra arbejdstimer.

Hvis vi så sammenholder det med kildeskattedirektoratets unægtelig øjeblikkeligt store administrationsvanskeligheder, må vi også regne med, at det koster en del fejltagelser og fejleregninger af ubehageligste art, og midt i alt dette står det arme menneske, der skulle have assistance. For det første får han ikke den hjælp, han skulle have; han får ikke fuld dækning for tab af arbejdsfortjeneste. Ved de trangsbestemte ydelser må der enten skrives ind, eller også må der laves fiksfakserier. For det andet står hele landets skatteydere som ofre for et irrationelt og ikke særlig menneskeligt system og føler sig endnu en gang gjort til grin af denne regering.

Jeg har forstået på forskellige pressemeddelelser og nu også på ministeren i dag, at man er ved at erkende det administrative besvær og de omkostninger, der er forbundet med det. Jeg vil meget stærkt henstille, at finansministeren også vil prøve at forstå den sociale og menneskelige side af sagen. Det er uheldigt, at vi overhovedet skal have en trangsvurdering i vor socialpolitik, at vi ikke simpelt hen har gennemført erstatningsprincippet. Jeg vil også gerne understrege, at det er vores politik, at sociale

ydelse skal have en størrelse som erstatning for tab af indtægt og derefter behandles som ganske normal lønmodtagerindtægt. Lad mig i den forbindelse understrege, at vi i forvejen finder skattetrækket på de mindre indkomster absolut og uforsvarligt for stort. Men så længe erstatningsprincippet ikke har vundet indpas, er det for det første ikke socialt forsvarligt, men det er heller ikke logisk at behandle disse pengeydelse som skattepligtig indtægt, og foruden de administrative vanskeligheder indgår der en forpligtelse for regeringen til at føre en bare nogenlunde anstændig socialpolitik. Man kan jo ikke køre to løb på én gang. Et er, at man ikke vil føre det moderne erstatningsprincip ud i livet; man vil have det gamle trangsprincip. Men så må man også tage konsekvensen heraf og behandle den form for hjælp, som man ønsker at yde, som en hjælp, der nøjagtig dækker de allernødvendigste leveomkostninger og ikke stiller den pågældende som en borger, der har skatteevne.

Lad mig slutte med at sige, at vi også gerne ser bundgrænsen hævet, men kun hvis skatteskalaen lægges om, for får vi bundgrænsen hævet uden en omlægning af skatteskalaen, bliver det igen en fidus for de mest velstående, og det er i hvert fald ikke vores mening med det.

Finansministeren (Nim-Hansen): Fru Hanne Reintofts forslag går nu engang ud på, at man helt skal undlade at beskatte sociale ydelser. Der står i forslaget, at folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, hvorefter sociale ydelser med deres nuværende beregningsgrundlag ikke beskattes. Jeg synes ikke, det på nogen måde er lykkedes fru Hanne Reintoft at forklare, at det ville føre til et rimeligt og retfærdigt resultat i forhold til andre befolkningsgrupper, der havde lavere indtægter, men indtægter på grund af arbejdsindsats. Derfor forstår jeg udmærket, at det, som jeg bedømte det, måtte blive en afvisning fra alle sider af forslaget, og derfor er der vel heller ikke grund til at beskæftige sig yderligere med selve forslaget.

Derimod er der ingen, der benægter, at der kan være grund til at sige noget om de administrative vanskeligheder og besværligheder og de omkostninger, som det nuvæ-